

celle, og det er først, naar det ikke hjælper, at man kan anvende yderligere Tvangsmidler mod ham. Dermed sigtes naturligvis først til det Tilfælde, at Uordenen viser sig i selve Celler, ligesom naar Uordenen viser sig i Arresten. Politimesteren er nødt til at anvende de i Arrestreglementet anførte Straffemidler mod den vedkommende. Dernæst sigtes der til det Tilfælde, som er anført i Motiverne, at den vedkommende hujer og skriger og gør andet Spektakel. Det er jo noget, som gælder ogsaa om Betlere og Væsgængere, at de imidlertid gøre sig skyldige dertil. Naar en Betler eller en Væsgænger er inddømt i Tvangsarbejdsanstalten til Straf, har han kun at udstaa sin Straf i den fastsatte Tid, og han har ikke noget at vinde ved at opføre sig særlig godt. Har han nu onde Tilbøjligheder, giver han dem fri Tøjler. Bliver han saa sat ind i en Celle, og det falder ham ind at hujer og skriger, slaa Kuderne ud, iturive Sengklæder el. lign., bør man dog have et Middel, hvormed man kan holde dem Fyr fra at foretage den Slags Handlinger, og jeg ved ikke andet Middel at anvende derimod end det, som er hjemlet ved Arrestreglementet. Jeg tvivler heller ikke om, at saa vi denne Bestemmelse ind, vil det gaa i Tvangsarbejdsanstalterne, ligesom det gaar i Arresterne, nemlig at Straffemidlerne vel høves, men der bliver saa godt som aldrig Brug for dem. Og hvorfor? Fordi selve Straffemidlernes Eksistens virker tilstrækkeligt afskrækkende paa dem, som ellers havde Øyst til at give deres onde Forsætter fri Tøjler.

Over for de spredte Bemærkninger, som ellers ere fremkomne, skal jeg for Kjøbenhavns Vedkommende anføre, at det er mig bekendt, at de Arbejder, som foretages ved Fængslet ude paa Kristianshavn for at indrette det til en midlertidig Tvangsarbejdsanstalt, kunne ventes afsluttede omtrent til April 1897, altsaa ved den Tid, til hvilken dette Lovforslag kunde blive til Lov.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Octavius Hansen) fremsatte jo en af sine sædvanlige elftværdige Betragtninger over for mig, om at jeg vistnok ikke havde forstaaet eller ikke læst det og det, i dette Tilfælde, at jeg ikke havde vidst, hvad jeg selv havde skrevet, idet han gjorde mig opmærksom paa, at der skulde være en formentlig Uklarhed over § 2. Han mente, at denne Uklarhed laa i det sidste Punkts Ord: „under stærpende Omstændigheder“. Jeg skal hertil sige, at jeg har selvfølgelig været fuldstændig klar over, hvad der her er skrevet. Jeg havde, den Gang jeg affattede Lovforslaget, under Overvejelse, om jeg ikke

skulde sige: „under i øvrigt stærpende Omstændigheder“, men jeg fandt det overflødigt. Hvorledes i øvrigt Sammenhængen er med, at Bestemmelsen har faaet denne Ordlyd, vil man kunne se, naar man tager Lovbestemmelsen, som den staar i Straffeloven. Man har jo holdt sig saa vidt muligt til Ordene der, men jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Uklarhed. Der tales først i første Punktum om, at den, som mishandler sin Egtesælle, kan straffes med Fængsel, selv om Mishandlingen ikke efterlader Saar eller anden Stade. Saa kommer i andet Punktum den anden Klasse Tilfælde, hvor Voldsbehandlingen ikke har nogen rimelig Anledning. Og endelig reserverer saa tredje Punktum baade til første og andet Punktum, idet det bestemmes, at under stærpende Omstændigheder kan den skyldige i begge Tilfælde anses med Forbedringshusarbejde indtil 2 Aar. Det maa naturligvis ogsaa kunne anvendes, hvor der ikke er nogen rimelig Anledning til Stede, ligesom det har kunnet tidligere. Denne Bemærkning hører i øvrigt til den Slags Ting, som det ærede Medlem kunde have gemt til Udvalget. Naar Forslaget er kommet i Udvalg, skal jeg ikke have noget som helst imod de Vendinger, som maatte blive foreslaaede, naar de blot ere gode og fornuftige og holde sig inden for Lovforslagets Ramme.

Det ærede 2de Medlem for 10de Kreds (Bojsen) gjorde den Bemærkning, at han i Lovforslaget savnede en Bestemmelse om Stedet, idet han fremhævede, at det burde særlig præciseres, at det, det galdt om, var at skaffe sig Fred paa offentlig Gade. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at det er efter moden Overvejelse, at jeg ikke har nævnt noget med Hensyn til Stedet, men selvfølgelig er Hovedøjemedet med Bestemmelsen at skaffe den Fred, som det ærede Medlem attraar, og Loven vil i dens praktiske Anvendelse jo ogsaa særlig komme til at gælde Overfald paa offentlig Gade, Vej eller lignende Steder, hvor den Slags Fjolfærdes, naar de have Øyst til at give deres Brutaltet fri Tøjler. Men jeg har ment, at fordi det i Praxis hyppigst vilde blive Tilfældet, behøvede man ikke at fremhæve det, thi Forholdet kan jo ogsaa komme frem andre Steder. Handlingerne kunne jo blive øvede paa Steder, hvor man burde kunne anvende Straffebestemmelsen, men vilde være affaaaret fra det, dersom der stod en saadan stedlig Indskrænkning. Det kan meget gerne være, at det sker i private Huse, paa Trappegange eller andre saadanne Steder, at en Fyr gaar op og foretager et Overfald, eller jeg vil henvise til de Tilfælde, man kender